

**Паёми Писхо (иди пок)
Патриархи Маскав ва саросари Россия КИРИЛЛ
ба саркашишхо, кашишхо, ёварони кашишхо, роҳибон
ва ҳамаи фарзандони содиқи Калисои Православию Русия**

**Саркашишхои ақдас,
кашишхо ва ёварони кашишхои мӯхтарам, роҳибон ва роҳибағони шариф,
бародарон ва хоҳарони азиз!**

Дар ин рӯзи номгузоришуда ва муқаддас, пур аз шодии Писхо ва нури ҳайратангез, хушхабари ҳаётбахш аз даҳон ба даҳон, аз дил ба дил интиқол дода мешавад:

МАСЕҲ ЭҲЁ ШУД!

Бо ин суҳанон, мо имони росих ба Он Касе ки Ҷумъаи Хуб дар Салиб истода буд эътиқод дорем, ки ба ҳамроҳи муридон ва ҳамсарони машрафовар ўро азодорӣ мекунем, дар назди кафан дуо мегӯем. Имрӯз ҳамроҳ бо мизбони Фаришта, ваҳдати калисои заминӣ ва осмониро нишон медиҳем, мо расман эълон мекунем: *"Имрӯз наҷоти ҷаҳон аст, ҳамон тавр ки Масеҳ эҳё шудааст, ба унвони қодири мутлақ"* (Муноҷоти Писхо, ирмоси суруди 4-ум).

Писхои Худованд равшантарин гувоҳи ҳикмати Худо ва муҳаббати бепоёни Офаридгор ба насли башар аст. Оғози таърих, ҳамон тавре ки медонем, ғочии рӯҳонӣ соя афканд: бо сукути аҷдод дарҳои Биҳишт барои мардум баста шуданд ва аз он замон азоб ва марг ба пайомади ногузири гуноҳкорӣ инсон табдил шудааст. Аммо, бо аз даст додани иртибот бо Худо - Сарчашмаи зиндагӣ, мардум хубӣ ва муҳаббати Ўро аз даст надоданд.

Ҳамзамон, ҳамон тавре ки Николай Кавасила, муқаддаси асри XIV менависад, «муҳаббат ба Худо беандоза буд ва ҳеҷ нишонае барои баёни он вучуд надошт» (Ҳафт калима дар бораи зиндагии Масеҳ. Каломи VI). Муҳаббат худро дар некӣ кардан ба ақрабони худ ва тамоюл ба таҳаммули довталабонаи душворихо, маҳдудиятҳо ва ҳатто азоб барои ӯ нишон медиҳад ва Наҷотдиҳанда ҳардуяшро нишон медиҳад. Ў бо таҷассуми худ, табиати инсониро, ки аз гуноҳ осеб дидааст, таҷдид мекунад, дар ҳоле ки тавассути қаҳрамонии Салиб моро аз қудрати шар наҷот медиҳад. Роҳиб Эфроими суриягӣ натиҷагирӣ мекунад: *"Ҳамин тавр, мо зиндагиро дар Масеҳ дарёфт кардем, мо Ҷисми Худовандро ба ҷои меваи дарахт хӯрдём ..., бо хуни солаҳи Ў аз лаънат шуста шудем ва ба умеди зинда шудан ... зиндагии Ўро ба сар мебарем"*. (Тафсири Чаҳор Инчил, 21).

Растохези Наҷотдиҳанда дарвозаҳои Малакутии Осмонро ба рӯи башарият боз кард ва вучуди заминии моро бо маъноии ҷовидонӣ пур кард. Худованд Худро ба ҳамаи касоне, ки ба ӯ имон овардаанд, ба унвони намунае аз фазилят ва ҳалқаеро ба даст овард, то ҳамаи касоне, ки наҷот ёфтаанд, аз паи Ў раванд, ҷунонҷӣ кашиш Максимуси Муқаддас дар ин бора менависад (Амбигви, 42). Ва барои ин, дар инҷо, дар рӯи замин, мо бояд нафас кашиданро аз ҳавои абадият биёмӯзем, *инсонии қадимро бо аъмоли худ омезиш диҳем* (Кол. 3, 9), зиндагии худро мувофиқи Инчил танзим кунем, дар муқаддасоти Калисои

Муқаддас ширкат кунем - ворисони ваъдаҳои бузурги Худованд.

Имон ба эҳёи Наҷотдиҳанда шӯълаи ташвишҳои рӯзмарраро хомӯш мекунад ва ба шахс иҷоза медиҳад то аз пучии дунявӣ болотар равад, васвасаи гуноҳро рад кунад ва тарсу ҳаросро бартараф кунад. Дар посух ба муҳаббати Илоҳӣ, мо даъват шудаем, ки «муҳаббат аз дили соф, вичдони пок ва имони бидуни риё»-ро нишон диҳем (1 Тим. 1,5). Дар посух ба раҳмати Ё - ба мардуми атроф раҳм кунем. Дар посух ба ғамхории Ё - ғамхорӣ аз назм бахшидан ба зиндагии ҷамъиятӣ мувофиқи ормонҳои волои Инчил.

Ҷашни Писҳо, бо убур кардан аз марзҳои миллӣ ва давлатӣ, миллионҳо масеҳиёни муқими кишварҳои гуногунро аз ҷиҳати рӯҳонӣ муттаҳид мекунад. Ин гурӯҳи хори заминӣ бо садои бисёр зиёд, ҳамроҳ бо лашкари нерӯҳои осмонии мутафовит ба Исои Худованд, *ки Хуни Худро барои ҳама рехт ва ҷаҳонро бо баҳои ҳаётбахшанда наҷот дод*, ҳамду сано мегӯянд (Октоих. Садои 6, суруди субҳи рӯзи шанбе) .

Ин шукргузорӣ аз сол ба сол, аз аср ба аср, аз ҳазорсола то ҳазорсола, пирӯзмандона дар саросари замин танинандоз мешавад - алорағми ҳар гуна васваса, мушкilot ва озмоишҳо, садо медиҳад. Он ҳатто имрӯз, вақте ки ҷаҳон аз эпидемияи харобиовар азият мекашад, қатъ намешавад.

Дар ин шароити душвор, ҳимоят аз беморон ва заифон, ки аз ғами аз даст додани азизонашон, ризқу рӯзии худро аз даст додаанд ва наметавонанд ба калисо биёянд, бисёр муҳим аст. Мо ба қадри имкон кӯмаки худро ба ғамдидаҳо мерасонем, ва аз канори касоне, ки ниёз ба мушоракат, тавачҷӯх ва ғамхории инсон доранд, бетафовут намегузарем.

Вақтҳои охир, бинобар ҷораҳои эпидемӣ, аксари мо натавонистем дар ибодатҳо иштирок кунем. Таҷрибаи андӯхтамон нишон дод, ки қадрдонӣ ва истифода аз ҳар фурсате барои иштирок дар намози муштарак, дар ибодати илоҳӣ ва муқаддасот, алалҳусус дар Башорати Илоҳӣ, ки моро бо Масеҳ ва яқдигар муттаҳид мекунад, муҳим аст.

Азизон, ман шуморо бо иди бузурги Писҳо самимона табрик мегӯям ва аз ҷониби Исои Масеҳ саломатӣ ва файзу баракатро таманно дорам. Бигзор Худованди меҳрубон ба ҳамаи мо итминон диҳад, ки дар рӯзҳои ғайри асри Подшоҳии Ё воқеан аз Ё шарик шавем ва бо хушхалӣ шаҳодат диҳем:

**МАСЕҲ ЭҲЁ ШУД!
МАСЕҲ ВОҚЕАН ЭҲЁ ШУД!**

ПАТРИАРХИ МОСКВА ВА САРОСАРИ РОССИЯ

*Писҳои Масеҳ,
Соли 2021*